

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **G. H. (dříve Ř.),**
bytem X,
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
sídlem Legerova 148, Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2018, č. j. 017841/2016/KUSK-DOP/POS, sp. zn. 017841/2016/KUSK/2,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a současně potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Č. B., Odboru dopravy a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 11. 2015, č. j. MUCB 29532/2015, sp. zn. S-MUCB 30219/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobkyně proti záznamu 3 bodů zaznamenaných ke dni 21. 9. 2013, 3 bodů zaznamenaných ke dni 5. 12. 2013, 4 bodů zaznamenaných

ke dni 10. 3. 2014 a 2 bodů zaznamenaných ke dni 9. 10. 2014 a potvrdil záznam celkového počtu 12 bodů v registru řidičů ke dni 9. 10. 2014.

2. Žalobkyně namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobkyně napadla způsobilost záznamů, na základě kterých byly zaznamenány body do její evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež žalobkyně přiložila k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů je běžnou správní praxí. Žalobkyně poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřipustné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
3. Žalobkyně dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobkyně spáchala přestupek, který s ní byl projednán a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení totiž není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím; v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlí správního orgánu. Žalobkyně souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobkyně pokutový blok podepsala, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. O to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
4. Konkrétně žalobkyně namítá, že z rozhodnutí musí být zřejmé, k jakému přestupku mělo dojít: např. z údaje „nepřipoután BP“ či „pásy“ není jasné, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno, zda se žalobkyně tohoto přestupku dopustila za jízdy a jako řidička vozidla, nikoli jako spolujezdec. Dále musí být zřejmé, k jakému přestupku mělo dojít: z údaje „rychlost v obci“ nebo „R“ či „RJ“ není jasné, jaký byl v daném místě rychlostní limit, jaká rychlost byla naměřena, zda byla zohledněna odchylka měřicího zařízení a kde přesně k přestupku došlo. Nadto musí být jasné, kde a kdy došlo k přestupku, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „zákon o přestupcích“). Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno.
5. Tyto vady žalobkyně vytýká pokutovému bloku ze dne 9. 10. 2014, ze dne 10. 3. 2014, ze dne 5. 12. 2013 i ze dne 21. 9. 2013. Nadto namítá chybnou právní kvalifikaci podle „125c/1f4“ a „§ 125c/1k“, neboť správně by mělo být uvedeno ustanovení § 18 odst. 4 a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, podle něhož je sice v blokovém řízení užívání strohých a zkratkovitých formulací přípustné, avšak i přesto je nezpůsobilý takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobkyně právě případ výše uvedených pokutových bloků.

6. Konečně žalobkyně namítá, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení principů dobré správy, a to zejména jde-li o rychlost řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s lhůtami stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V situaci, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí pěti let od dosažení 12 bodů, lze pochybovat o výchovném účinku uložené sankce.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobkyně v průběhu správního řízení nesdělila ve vztahu k pokutovým blokům žádné konkrétní námitky, a to ani před správním orgánem I. stupně, ani v odvolání, v němž pouze poukázala na to, že připadá v úvahu nikoli zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný než žalobkyně. Nepředložila o tom však žádný důkaz. Detailní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům uvádí až v žalobě, tedy poté, co řízení bylo koncentrováno.
8. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že předmětem správního řízení je rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Jinými slovy byl žalovaný povinen zkoumat pouze otázku, zda byl záznam bodů proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda byl za jednotlivé přestupky zapsán správný počet bodů. Naopak není oprávněn posuzovat zákonnost a správnost těchto rozhodnutí, neboť ta se u pravomocných rozhodnutí presumuje, nejsou-li soudem zrušena jako nezákonná nebo prohlášena za nicotná. Žalovaný není oprávněn činit si o (ne)zákonnosti rozhodnutí (pokutových bloků) vlastní úsudek, a proto v napadeném rozhodnutí přezkoumal jen to, zda byl zápis bodů proveden na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem, a také se vypořádal s odvolacími námitkami. Tento postup je zcela v intencích řízení o námitkách, které nepředstavují další řádný opravný prostředek proti jednotlivým pokutovým blokům.
9. Jde-li o žalobkyní vytýkané formální vady pokutových bloků, odkazuje žalovaný na prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně pokutové bloky přezkoumal a shledal je způsobilými pro záznam pokuty, a na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný vypořádal nekonkrétní odvolací námitky a dospěl k témuž závěru. Klíčové je zejména to, že všechny pokutové bloky žalobkyně podepsala. Konečně žalovaný shrnuje, za spáchání jakých přestupků byla žalobkyně shledána vinnou a poukazuje na jejich závažnost.
10. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby a žádá náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 13. 10. 2014 správní orgán I. stupně datoval a dne 17. 10. 2014 žalobkyni doručil oznámení o tom, že ke dni 9. 10. 2014 dosáhla 12 bodů v bodovém hodnocení. Dne 23. 10. 2014 podala žalobkyně námitky proti všem záznamům (především proti poslednímu). Oznámením ze dne 27. 10. 2014 správní orgán I. stupně žalobkyni oznámil, že zahájil řízení ve věci bodového hodnocení. Dne 21. 11. 2014 požádala žalobkyně o přerušení řízení s tím, že podala podnět k přezkumnému řízení ve věci pokutového bloku ze dne 10. 3. 2014. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 1. 12. 2014 přerušil řízení na dobu nezbytně nutnou. Dne 5. 12. 2014 požádala žalobkyně opět o přerušení řízení s tím, že podala podnět k přezkumnému řízení ve věci pokutového bloku ze dne 5. 12. 2013. Dne 10. 4. 2015 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobkyni, že se v řízení pokračuje. Žalobkyně reagovala další žádostí o přerušení řízení ze dne 27. 4. 2015, které správní orgán I. stupně vyhověl usnesením ze dne 28. 4. 2015 a řízení na 90 dní přerušil. Dne 10. 8. 2015 správní orgán I. stupně vyrozuměl

žalobkyni, že se v řízení pokračuje. Další žádosti žalobkyně o přerušení řízení ze dne 4. 9. 2015 již správní orgán I. stupně nevyhověl s tím, že pro takový postup není důvod.

12. Součástí spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly, a doplnil o ně správní spis.
13. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, ze dne 10. 10. 2014, žalobkyně dne 9. 10. 2014 porušila § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť překročila nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci (50 km/h) o více než 5 km/h a méně než 20 km/h (naměřená rychlost 71 km/h, po odečtu 68 km/h). Podle pokutového bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 9. 10. 2014, série FC/2013 č. C 1385493, byla žalobkyni (identifikována jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského i řidičského průkazu) uložena pokuta ve výši 500 Kč za přestupek podle „§ 125c/1f“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 18:27 hod. u autobusové zastávky S. v ulici P. na P. X a žalobkyně se jej dopustila tím, že překročila rychlost v obci 50/71/68 km/h – § 18/4 z. č. 361/2000 Sb. Žalobkyně potvrdila, že převzala část „A“ pokutového bloku, a vše stvrdila svým podpisem.
14. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 11. 3. 2014, žalobkyně dne 10. 3. 2014 porušila § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyla za jízdy připoutána bezpečnostním pásem a přepravovala ve vozidle dítě, které nebylo v dětské autosedačce správně umístěno a připoutáno (nebo byla sedačka špatně umístěna). Podle pokutového bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 10. 3. 2014, série FC/2013 č. C 0365361, byla žalobkyni (identifikována jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského i řidičského průkazu) uložena pokuta ve výši 500 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 12:25 hod. v místě X u čerpací stanice v obci Ú. a žalobkyně se jej dopustila tím, že nebyla za jízdy připoutána bezpečnostním pásem a dítě nebylo v dětské autosedačce během jízdy – § 6/1a z. č. 361/2000 Sb. Žalobkyně potvrdila, že převzala část „A“ pokutového bloku, a vše stvrdila svým podpisem.
15. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 6. 12. 2013, žalobkyně dne 5. 12. 2013 porušila § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyla za jízdy připoutána bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 5. 12. 2013, série FC/2013 č. C 0364539, byla žalobkyni (identifikována jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského i řidičského průkazu) uložena pokuta ve výši 300 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 8:30 hod. na silnici č. X na odstavě ploše vpravo směr P. v obci Ú. a žalobkyně se jej dopustila tím, že jako řidička nebyla za jízdy připoutána bezpečnostním pásem – § 6/1a z. č. 361/2000 Sb. Žalobkyně potvrdila, že převzala část „A“ pokutového bloku, a vše stvrdila svým podpisem.

16. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 23. 9. 2013, žalobkyně dne 21. 9. 2013 porušila § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyla za jízdy připoutána bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 21. 9. 2013, série FD/2013 č. D 1205595, byla žalobkyni (identifikována jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského i řidičského průkazu) uložena pokuta ve výši 200 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 18:50 hod. v ulici Ř. č. p. X v obci S. a žalobkyně se jej dopustila tím, že jako řidička nebyla za jízdy připoutána – § 6/1a z. č. 361/2000 Sb. Žalobkyně potvrdila, že převzala část „A“ pokutového bloku, a vše stvrdila svým podpisem.
17. Dne 5. 11. 2015 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž námitky zamítl jako nedůvodné. V odůvodnění podrobně zrekapituloval průběh řízení a konstatoval, že prověřil všechny pokutové bloky a shledal, že záznam bodů byl proveden v souladu se zákonem.
18. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně dne 7. 12. 2015 odvolala a dne 13. 1. 2016 své odvolání doplnila. V odvolání namítala, že správní orgán I. stupně neúplně zjistil skutkový stav, zejména neposoudil předběžné otázky a neopatřil si veškeré podklady. Opatřené pokutové bloky pak nesplňují zákonné požadavky. V důsledku toho se v řízení nepodařilo postavit najisto, že přestupky spáchala právě žalobkyně, neboť stále existuje nikoli zcela nemožná verze, že přestupky spáchal někdo jiný než právě ona. Dále podotkla, že správní orgán I. stupně nesprávně cituje právní předpisy (střídavě pro ně užívá různých zkratk a za zkratkou Sb. píše pouze tečku, ačkoli správně má po této zkratce následovat tečka a čárka). Žalobkyně také přiložila rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje.
19. Dne 23. 2. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jehož výrok soud shrnul pod bodem 1 tohoto rozsudku. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve shrnul průběh správního řízení a dále uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy a v souladu se spolehlivě zjištěným skutkovým stavem. Záznamy bodů za přestupky, proti nimž žalobkyně vnesla námitky, jsou zcela v souladu s příslušnými pokutovými bloky. Ty také obsahují veškeré zákonné náležitosti, nelze je tedy hodnotit jako nezpůsobilé pro záznam bodů.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalobkyně se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělila, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasila (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení žaloby soudem

21. Podle § 123f odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
22. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobkyně tak nemůže s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Žalovaný tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal pokutové bloky (tato jeho povinnost ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobkyni započten správný počet bodů.
23. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015. Podle odst. 4 citovaného ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku: komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3 citovaného ustanovení nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
24. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spáchaním přestupku a s jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 zákona o přestupcích) přímo na místě. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013-58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku) vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.
25. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání

rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že „[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů *de facto* o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“

26. Žalobkyně nejprve namítá, že žalovaný nevypořádal její odvolací námitky, odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobkyně mylí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal jednotlivé pokutové bloky, přičemž jejich náležitostmi se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí stručně zabýval na straně 4-5. Uvedl, že všechny pokutové bloky obsahují zákonem vyžadované náležitosti, tedy je z nich jasné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil, a to způsobem co do míry obecnosti odpovídajícím zcela obecné odvolací námitce a dospěl k závěru, že jsou způsobilými podklady pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Napadené rozhodnutí tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání odvolací námitky), jak tvrdí žalobkyně. Postup žalovaného (pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost) byl také souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu.
27. Dále žalobkyně namítá, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobkyně porušila, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Soud proto přezkoumal jednotlivé pokutové bloky, přičemž neshledal důvod odchytil se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového

bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“

28. Z pokutového bloku ze dne 9. 10. 2014 vyplývá, že žalobkyně v 18:27 hod. u autobusové zastávky S. v ulici P. v P. X jela rychlostí 71 km/h, resp. 68 km/h, přestože maximální povolená rychlost v obci je 50 km/h. Přestupkové jednání není popsáno pouze zkratkou „R“, jak mylně tvrdí žalobkyně, nýbrž spojením „50/71/68 km/h - překročení rychlosti v obci“. Takový popis je v souvislosti s odkazem na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu zcela srozumitelný. Ze zkratky „50/71/68“ je v daném kontextu zřejmé, že maximální povolená rychlost v obci byla 50 km/h (to je jasné i z odkazu na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) a že žalobkyně jela rychlostí 71 km/h. Údaj 68 km/h pak představuje rychlost po zohlednění odchylky měřicího přístroje. Právní kvalifikace ve formátu „§125c/1f4“, resp. „§18/4“ zákona o silničním provozu je také srozumitelná. Označení místa spáchání přestupku pokládá soud za zcela dostačující, neboť je z něho jasné, kde k přestupku došlo. Požadavek žalobkyně, aby pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost Policie ČR, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Pokutový blok je žalobkyní podepsán. Tento pokutový blok proto soud pokládá za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.
29. Z pokutového bloku ze dne 10. 3. 2014 vyplývá, že žalobkyně jela v 12:25 hod. v místě X (tj. na silnici X. třídy č. X) u čerpací stanice v obci Ú. bez připoutání bezpečnostním pásem a dítě nebylo během jízdy v dětské autosedačce. Z pokutového bloku ze dne 5. 12. 2013 vyplývá, že žalobkyně jela jako řidička v 8:30 hod. na silnici I. třídy č. 12 na odstavné ploše vpravo směr P. v obci Ú. bez připoutání bezpečnostním pásem. Z pokutového bloku ze dne 21. 9. 2013 vyplývá, že žalobkyně jela jako řidička v 18:50 hod. v ulici Ř. č. p. X v obci S. bez připoutání bezpečnostním pásem. Přestupková jednání nejsou popsána pouze slovy „jízda bez bp“ ani „pásky“, jak mylně tvrdí žalobkyně, nýbrž vždy celou větou. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k“ zákona č. 361/2000 Sb. je srozumitelná a správná. Odkaz na „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“, v němž je upravena povinnost být jako řidič připoután bezpečnostním pásem, je-li jím sedadlo vybaveno, je rovněž srozumitelný. Požadavek žalobkyně, aby (každý) pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost Policie ČR, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutových bloků implicitně – nicméně na pokutovém bloku ze dne 10. 3. 2014 a ze dne 5. 12. 2013 ani tento údaj nechybí. Označení míst spáchání přestupků pokládá soud za zcela dostačující, neboť je z nich jasné, kde k přestupkům došlo. Pokutové bloky jsou žalobkyní vždy podepsány. Všechny vyjmenované pokutové bloky jsou tak způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.
30. Soud shrnuje, že žalobní námitky vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobkyní předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje z roku 2014 (a příslušných pokutových bloků, které tento správní orgán hodnotil jako nezpůsobilé), konstatuje soud, že v nich správní orgány hodnotily pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího

správního soudu, která zapovídá posuzovat pokutové bloky rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. S žalobkyní lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech lidí před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobkyně, aby i žalovaný – postupující v souladu se zákonem a judikatorní praxí – postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.

31. Dále žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků aprobovala jejich správnost a dala souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobkyni, která je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobkyně s právní kvalifikací přestupku a její ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobkyně správnost pokutového bloku schvaluje. Vzhledem k tomu, že souhlas žalobkyně vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínkou *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. Jakkoli v praxi bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat, není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení (neboť to je vydáno až podpisem účastníka) a přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl, anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsala-li žalobkyně pokutový blok, přestože měla údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže její později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost tohoto bloku.
32. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou dobré správy, jestliže nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž poukazuje na skutečnost, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo pět let. Ze správního spisu však soud zjistil, že řízení probíhalo od 10. 11. 2014 (doručení oznámení o zahájení řízení žalobkyni) do 2. 3. 2018 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy (přes) tři roky.

Žalobkyni lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byly podstatně překročeny, neboť rozhodnutí nebylo vydáno ve 30 dnech, resp. ve složitějších věcech v 60 dnech od zahájení řízení. Ze správního spisu nicméně vyplynulo, že k prodloužení řízení přispěla i sama žalobkyně svou procesní strategií (k tomu srov. bod 11 tohoto odůvodnění). Žalobkyně totiž postupně iniciovala přezkumná řízení a současně navrhovala přerušování řízení o námitkách, přičemž správní orgán I. stupně žádosti žalobkyně o přerušování řízení vyhověl a řízení dvakrát přerušil.

33. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce. Soud podotýká, že nebyla-li žalobkyně v průběhu řízení spokojena s jeho délkou, mohla požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohla podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. listopadu 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu